

[Estrup]

ber arbejdet, når der ikke er god vilje til stede, når man, uanset hvad der sker, på forhånd har skrevet konklusionerne.

Hele forløbet sættes i relief af, hvad socialdemokratiet selv fandt det rimeligt og nødvendigt at give af analyser og garantier, da man i foråret 1978 gennemførte arbejdstilbudsloven. Intet var på plads; alligevel gennemførte man loven, og konsekvensen for de langtidsledige af, at der ikke ville være arbejdstilbud nok, var overgang til bistand. Det så vi senere, da der faktisk ikke var arbejdstilbud nok.

Hvis man skal forsøge at sammenfatte de forløbne 8 måneders ophidsede diskussion, er det især ét punkt, som kritikken har samlet sig om. Det er den omstændighed, at man i lovforslagene sammenkæder dagpengeret og uddannelsestilbud. Derfor var det heller ikke uventet, at socialdemokratiet og venstrefløjspartierne ville koncentrere deres anstrengelser om at fjerne bestemmelserne om nedsatte dagpenge; det er netop indholdet af de stillede ændringsforslag. Det kan ikke undre, at SF og VS har den indstilling; det svarer helt til, hvad de to partier tidligere har givet udtryk for.

Det, der undrer én, er socialdemokratiets holdning. Jeg citerede ved andenbehandlingen arbejdsløshedsforsikringslovens § 65 og gjorde opmærksom på den udtrykkelige sammenkædning af uddannelses- og omskolingsforanstaltninger med fortabelse af dagpengere ifølge lovens § 43, som findes i bestemmelsen, altså helt den samme logik, som rummes i de lovforslag, vi har til behandling i dag. På den baggrund var det naturligt at spørge socialdemokratiet, om man ønskede arbejdsløshedsforsikringslovens § 65 ophævet. Jeg fik ikke noget svar på det spørgsmål ved andenbehandlingen. Tilsvarende lykkes det ikke under afslutningsdebatten at formå hr. Svend Auken til at give et egentligt svar på spørgsmålet, om retten til maksimale dagpenge skulle være uden tidsbegrænsning.

Derfor vil jeg gerne endnu en gang vende tilbage til det helt principielle spørgsmål om grænserne for dagpengere. Den nuværende udformning af arbejdsløshedsforsikringslovens § 65 blev gennemført i foråret 1978, da hr. Svend Auken var arbejdsminister. Lovforslaget, debatten og betænkningen fra arbejdsmarkedsudvalget er bestemt ikke kedelig læsning. Det giver et udmærket indtryk af, hvad

der dengang var hr. Svend Auken og socialdemokratiets opfattelse. For at hjælpe lidt på hukommelsen vil jeg gerne bidrage med et par citater.

I bemærkningerne til lovforslaget, side 5, citerer man fra den betænkning, som arbejdsformidlingsudvalget i 1975 afgav. Det hedder her:

»Endelig må der som efter gældende regler være en tidsmæssig og ubetinget grænse for forsikringsydelsens varighed, således at pågældende herefter må henføres under anden lovgivning.«

Det nævne citat indledes med følgende præcisering:

»I den førstnævnte delrapport er herom anført følgende, som regeringen kan tilslutte sig.«

I de specielle bemærkninger til § 65 hedder det:

»For at sikre, at de tilbud, der stilles til rådighed for de ledige, får virkning, er det nødvendigt, at de ledige i videst muligt omfang gør brug af disse muligheder. Det bemærkes i denne forbindelse, at det ifølge lovens § 43 er en betingelse for bevarelse af medlemskab af en anerkendt arbejdsløshedskasse – ligesom det i øvrigt anses for en betingelse for udbetaling af dagpenge, jfr. her ved lovens § 57 – at medlemmet kan anses for arbejdssøgende til regelmæssigt erhvervsarbejde, det vil sige står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Ved bedømmelsen af, om denne betingelse er opfyldt med hensyn til bevarelse af medlemskab af en anerkendt arbejdsløshedskasse, bør der tages hensyn til, om medlemmet har udnyttet foreliggende egnede uddannelsesmuligheder m.v.«

I 1978 var der ingen tvivl om, at socialdemokratiet mente, at retten til dagpenge var tidsbegrænset, og at en betingelse for at bevare dagpengere retten var, at man tog imod uddannelsestilbud. Hvorfor har man skiftet standpunkt? Det synes jeg at vi endnu en gang må kræve svar på. Kan socialdemokratiets troværdighed holde til denne totale tavshed?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Konkurrencen er hård. Jeg ved ikke, hvad jeg finder mest ubehageligt, den lovgivning,